

Publicerad 2007-03-06 15:58 av Xena

ytterligare fortsättning på romanen I lugnaste vattnen

Kapitel 12

Kära dagbok

Människorna omkring mig förstår ingenting.

Ibland när jag tittar på dem, jag menar riktigt tittar på dem, får jag för mig att deras skallar är fyllda av luft och deras själar är helt tomma. Som om de vore marionetter utan egen tankeförmåga.

Att ta ett liv var inte svårt. På något sätt frigörande. Det var som efter det bästa sexet, du vet när man svävar fritt i rymden. Ibland när jag tänker på det skäms jag. Andra gånger flödar bara lättnade över mig.

Nu är det i alla fall över. Går inte att spola tillbaka. Så varför så mycket tjafs?

Kapitel 13

Hon hade gjort köttfärslimpa. Han älskade hennes köttfärslimpa, han brukade nästan sörpla i sig championstuvningen. Men idag petade han i maten.

"Hur är det älskling?"

Han slutade upp att sticka gaffeln i köttfärsstivningen, men svarade inte. Hon kände att hon ville krama honom, gråta med honom men runt bordet satt också barnen. Till sin glädje verkade de helt som vanligt. Max hade frågat mycket om mordet, men Tindra verkade inte förstå. Ludvig gick som vanligt in i sig själv, hon kunde ibland se hur han funderade, riktigt bultade på tankarna i sitt huvud. Men han var tyst och höll det för sig själv. Hon gjorde en mental notering att prata med Niklas om Ludvigs sätt att hålla saker inom sig.

När ungarna lämnade bordet under dunder och brak satt hon kvar och tittade på sin make. Hans hand höll i gaffeln som om den var benägen att rymma vid första bästa tillfälle. Knogarna hade vitnat och käkbenet var spänt. Hon visste att det var jobbigt för honom. Hade hon inte själv för sin inre blick tänkt tanken om det hade varit deras dotter? Hur skulle det då vara för honom, han som sett den lilla kroppen. Hon hade motvilligt bett honom beskriva, han hade vägrat.

"Snälla Niklas stäng mig inte ute"

Han tittade upp mot henne, ögonen var matta.

"Gud om jag ändå kunde stänga dig ute"

"Jag vill inte bli utestängd"

Han skakade på huvudet och stoppade in en kall potatis bit i munnen. Grimaserade, tuggade, svalde och fortsatte plåga köttfärslimpan.

"Snälla"

Hon kände hur tårarna började bränna bakom ögonlocken.

Niklas släppte gaffeln och reste sig häftigt från bordet. Stolen tippade över med ett brak. Han gick av och an i köket. Öppnade munnen. Stängde munnen. Stirrade ut genom fönstret. Innan han slutligen sjönk ner på huk intill henne. Han lade sina händer på hennes lår, och hans intensiva grå ögon borrar sig in i henne.

"Jag ser henne om och om igen" han suckade och borrar in ansiktet mot hennes mage. "Hennes tomma ögon, hennes blodiga kropp, hennes skrikande mun och frånvaron från skriket"

Pernilla kände sina egna varma tårar strila ner för hennes kinder. Hennes darrande händer strök hans bruna rufsiga hår medan han fortsatte i nästan viskande röst.

"deras sorg... den vibrerar i luften på nåt sätt, den smakar, den känns och jag ... jag vet inte hur jag ska kunna

ställa allt till rätta igen"

"älskling" nu snyftade hon öppet och lutade sitt huvud mot honom.

"Viktoria bröt samman idag och påstod att hon mördat Maria"

Pernilla skrattade till, ett ihåligt tomt skratt.

"Vad är det du säger?"

Niklas skakade på huvudet.

"Ibland hatar jag mitt jobb" stönade han och strök handen över sin orakade kind.

Pernilla svarade inte utan satte sig bara ner bredvid honom på golvet.

"Hon bröt ihop och menade på att om hon inte skrikit åt Maria skulle flickan aldrig sprungit upp i skogen, hon ville att jag skulle låsa in henne i fängelset..."

Niklas sträckte fram händerna framför sig.

"Hon höll händerna så här och bad mig spärra in henne, att hon var en mördare, att hon inte borde få vara i samma rum som andra människor... Sören höll på bryta ihop totalt, jag menar han är redan knäckt över det här med Maria, och sedan får frugan hans ett närsammanbrott"

Tystnaden var påtaglig i det lilla köket. Från vardagsrummet ekade bråket mellan ungarna och tv:n som ständigt skränade bidrog till sorlet. När dörrklockans gälla signal skar hål i luften flög Pernilla upp för att öppna dörren. Innan hon ens hunnit reagera på vem som var på andra sidan avbröts hennes tankar av den gälla rösten som tillhörde grannen mitt emot, Majvor.

"Jag vet vem som har mördat den stackars flickan"

Kapitel 14

Kastor låste dörrarna ordentligt. Gjorde en lov runt entrén för att städa bort skräp. Efter en sista titt mot sin stora stolthet vände han om och sprang mot skogen. Han hade lovat sig själv att aldrig sluta träna, och den enda möjlighet han hade var efter stängning. Problemet var att han var så pedantisk att han aldrig lämnade grillen före halv 3 på natten.

Till en början hade mörkret skrämt honom. I många år nu hade mörkret varit en trogen men O-älskad kompanjon. Total tystnad omgav honom. Han sprang förbi ett av villaområdena. De flesta fönster gapade svarta mot honom. Han tog av mot skogen och ökade stegen.

Det enda som existerade var han själv, skogen och ljudet av hans steg när det tog i den mjuka marken. Det var ett elljusspår, men varannan eller var tredje lampa lyste endast med sin frånvaro.

Favoritstunden var när andetagen och pulsen synkroniserades. Det blev som om hela naturen blev en del av honom. Den svala luften kylde ner han svettiga hud och han njöt av friheten. Efter en timme satte han sig utmattat på en stubbe och bara andades. Han slöt ögonen, men öppnade dem häftigt igen när blodiga scener målades upp på insidan av hans ögonlock. Under ett par sekunder, som kändes som timmar höll han andan. "Tänk inte på det, tänk inte på det, tänk inte på det" viskade han mellan sammanbitna läppar. När obehaget släppt taget om honom reste han sig upp och gick hemåt, efter en snabb koll på mobiltelefonen insåg han att än en gång var hon efter 4 på natten.

När han äntligen kunde stänga dörren bakom sig i sitt hem var han mer sovande än vaken. Han hoppade ur kläderna, duschade som allra hastigast och sjönk ner i den obäddade bäddsoffan. Hans sista tanke innan

sömnen tog över var: jag hade inget val, det var inte mitt fel, jag hade inget val...

Kapitel 15

"Du har påsar under ögonen"

"God morgon på dig med" muttrade Niklas mot Wicke som slank in före honom genom dörren. Han hade sovit dåligt, han behövde inte höra gnäll om saken han hade ju själv upplevt det eller hur?

"Fattar inte hur du orkar med både jobbet och familjelivet"

Wicke grävde djupt i snusdosan innan han var nöjd med mängden som knådades snabbt till en boll. Med en mindre attraktiv rörelse tryckte han upp det svarta under läppen och pressade sedan lite extra med tungspetsen.

Niklas stirrade med avsmak på hela förloppet.

"Och jag fattar inte hur du kan trycka upp den där dyngan ända upp till hjärnbarken, så jag antar att vi är kvitt?"

Wicke skrattade det där gurglande skrattet som han ibland åstadkom.

"Kom igen nu tjurskalle, vi män har väl inte PMS heller"

Niklas lät kommentaren gå utan svar.

"Jag tycker det är nog med jobb att vara deltidspappa åt Jeppe, du vet varannan helg å så, när skulle jag annars ha tid med mig själv?"

Niklas kastade in matlådan i kylskåpet och blängde på arbetskamraten.

"Minns inte hur det var att ha tid för mig själv, men å andra sidan tror jag inte jag saknar det heller"

Kollegan såg skeptiskt på honom. Och höjde roat ögonbrynen.

"Men du hade färre påsar under ögonen före ungarna"

"Fan vad du tjatar"

"Nä bara konstaterar, tjetet lämnar jag åt frugan din"

"Antar att ditt liv är lika mycket party som alltid trots att du stoppat ett litet barn i en svart säck?" Wicke tystnade och flinet försvann från hans ansikte.

"Tror du jag är okänslig bara för att jag sover gott om nätterna?"

Männen mötte varandra med blicken. Stirrade stridslystet på varandra.

"Jag kan hålla säcken åt dig medan du slår Nicke, men försök inte göra mig till en säck"

Orden grävde sig in i Niklas medvetna och på något vis gjorde dom sig förstådda. Han nickade mot vännen och mumlade ett förlåt.

Han hade inte kunnat ta ögonen från sin dotter på flera timmar efter att hon somnat. Han kollade hennes andning flera gånger för att vara på säkra sidan. Sen när han gick till sängs hade minnen tvingat sig på honom. Brottsp platsens detaljer var som stillbilder på hans hornhinna. Inte för att den hade några säkra bevis, allt för många hade varit där både före och efter dom flesta skoavtrycken tillhörde familjen Bäckström, likaså kniven. En gammal morakniv som använts att göra stickor av trä inför grillningar i slänten.

Ingen självklar misstänkt fanns, områdets värsta sladdertacka hade frenetiskt försökt övertyga honom om att invandrarkillen i lägenheten tvärsöver gården hade mördat flickan.

"Han är ute mitt i nätterna, flera timmar efter att grillen stängts, förmodligen handlar det om knark och du vet hur knarkare är?"

Han hade försökt avfärda henne genom att konstatera att alla skulle kollas upp mer eller mindre tills man kunde utesluta någon. Han hade nog sagt vad som helst bara människan kunde lämna honom ifred.

När hon slutligen, nästan puttats ut genom dörren började nästa dilemma.

"Mamma vad är en svartskalle?"

Tindra stirrade på sina föräldrar med stora ögon. Pernilla stönade högt och satte sig på knä och försökte förklara

"Vissa människor som inte har så mycket förståelse för andra kallar dom med lite mörkare hud för svartskalle"

"Är Majvor oförståndig"

Niklas fick kväva ett skratt och lämnade de två att lösa problemet.

Innan han gått till jobbet morgonen därpå hade Ludvig haffat honom i hallen.

"Pappa kommer det att bli mycket mord här nu, Kalle säger att ni aldrig kommer få tag på mördaren och att det är en massmördare som gillar små flickor i farten?"

Vad svarade man på en sådan fråga? Han försökte lugna sonen med att man skulle ta fast mördaren och att det förmodligen inte var någon fara... men han kunde ju inte lova. Var det någon psykopat som firade kunde man ju inte veta vart det skulle sluta.

"Kalle har sett för mycket film"

Med ett framtvingat leende försökte han nonchalant rufsa om sonens skalle och skyndade sedan iväg.

Kanske Wicke hade rätt, i alla fall sådana här gånger. Familjelivet skar sig på något vis med jobbet.

Tankarna avbröts då högtalarna meddelade personalmöte i konferens rummet.

"Vafan nu då" muttrade Wicke medan han knäppte på sig hölstret.

"Någon Hot Shot från 08 ska lära oss vårt jobb" muttrade Gunnar, en av de äldre polismännen.

Niklas följde tamt efter kollgorna medan tankarna malde hårt inom honom.

Kalle säger att ni aldrig kommer få tag på mördaren och att det är en massmördare som gillar små flickor i farten... vad kunde han göra? Låsa in Tindra på toan? Han var uppslukad i sina tankar att han plösligt gick rätt in i någon.

"Oh Niklas Ljungberg"

Hennes röst var sötare än honung. Han fick behärska sig för att inte rodna då hennes parfym frammanade önskade minnen.